

Försök

I början av stigbergsliden, en varm eftermiddag i mitten av juli, på ett tak, i en väldig byggnad. Ett sånt där tak man kunde sitta och sola på, och där de rynkade äldre kvinnorna kunde suga i sig sin dagliga dos av tobaksrök. Där stod en ung man och talade i telefon. Han avslutade där, mycket ömsesidigt, ett sju månader långt förhållande med en tjej, han befann sig tjogofem mil ifrån .

Han lade ner sin telefon i sin jeansficka, gick fram till staketet som omgav taket och såg på allt liv där nere. Såg hur stena line-färjan sakta kom glidande över vattnet, gjorde sin rutinemässiga vändning, för att anlägga med rätt sida. Han såg på parkeringen där det kostade femton kronor i timmen att stå parkerad. När han hade bråttom på morgonen, hände det att han proppade fickorna fulla med mynt, för att kunna stå där, för att på så sätt snabbare komma till sitt jobb. Han såg bort till det nya hjulet som stod och snurrade, ovanför götätunneln. Han fällde en tår, strök fort bort den, tog upp telefonen ur fickan, tittade på klockan och tog hissen fyra våningar ner. Han skickade iväg ett sms "sätter mig på trean nu". Fick tillbaka "hoppas på vid kungssportsplatsen"

Hon luktade extra mycket, av den doften, han främst associerade henne med, när de träffades och kramades om. Hon pratade fort som vanligt, hon skrattade mycket, som vanligt och var precis lika kort och söt, som vanligt. Allt var oförändrat med henne och det fick honom att känna sig bekväm, som att han kunde släppa det där han gjorde på taket. "hur går det med bruden då?" "nej, vi gjorde slut idag" hennes blick blev till is ett fåtal sekunder, som att han hade stoppat upp flödet av ord ur hennes mun, som att hon landade i någon form av verklighet, som att hon var tvungen att fatta ett blicksnabbt beslut. Men hon fann sig snart i sin roll igen och frågade hur det kom sig och varför och när och jaha och jasså. Han uppfattade hennes förändring och valde att glömma bort förra sommaren, med sill, räkor, knäckebröd, vitt vin, saltvatten och en blyg puss utanför statoil. Hon var för stor då, han var för skraj då. Han svarade på hennes frågor, "nej, det är avståndet, fungerar inte om jag ska flytta så långt" De spelade gitarr och sjöng, rökte cigaretter, skrattade. Han såg att hon blev blyg ibland, när hon sjöng, då njöt han, men ville inte visa det, av rädsla.

För hon var så där svår, för honom, det hade blivit sådär jobbigt, om han hade visat henne något mer, han hade ju behövt vara ansvarig, för vad han kände, det ville han inte. Och hur skulle han kunna förklara det i ord. Han kunde inte titta henne i ögonen när han såg att hon öppnade upp sig, trots att det var precis vad han i viss mån längtade efter. Hon luktade gott och var söt, någonstans där la han gränsen, för vad han tillät henne förstå. Mer förstod han inte själv. Han visste bara att om han skulle konfrontera den där rädslan han kände, hade saker och ting förändrats drastiskt, vilket han inte orkade med just nu. Dessutom upplevde han det, som att hon egentligen inte kände honom. Han hade ofta känt att han behövde spela en viss typ av roll, för att få deras förhållningssätt till varandra, att inte sjunka undan, eller gå upp i rök.

Det var inte lika jobbigt tidigare, för ett par år sedan, då fann han sig i det, tänkte inte ens på det. För hon kunde inte förstå, att hon tänkte saker inom honom, när hon bytte om framför honom, som om ingenting hade hänt. Eller så var det precis det hon förstod. Ibland, under de tillfälena när hon stod där i bara trosor och bh, upplevde han det som att hon ville testa honom, retas, kanske. Han ville varken testas eller retas, brydde sig inte om det "visst, de där kläderna är jättefina" Men visst tänkte han ofta på att knulla henne, dela henne i två. Han kunde varit mer tydlig med det, men hon borde förstått, att hon inte bytte om framför hennes tjejkompis eller syster, men för all del, han njöt av synen och skrattade inombords åt situationen. "en vacker dag" tänkte han, "när hon inte är min motsatta pol"

För det var som att någonting saknades, att någonting alltid stod i vägen, i deras kommunikation, de hade pratat om det. Behövdes något djupare, för att sluta cirkeln. Han la sin arm om hennes mage på natten, ville känna hennes värme och om hon var vaken, spelade ingen roll.

De skiljdes åt, vid språvagnshållplatsen, morgonen efter, tittande på varandra, medan vagnen sakta gled iväg.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Rasmus Ström med Poeter.se id #14867 innehar upphovsrätten